

det da vil være en stor fordel for Danmark at være med dér, hvor beslutningerne træffes.

Hr. Jørgen Estrup læste op af redegørelsen fra Det Sikkerheds- og Nedrustningspolitiske Udvalg. Nu har jeg rent faktisk læst den, og derfor ved jeg også, at hvis hr. Jørgen Estrup havde læst videre, ville han have set, at udvalget netop påpeger, at det er betænkeligt for Danmark at stå uden for Vestunionen, ikke blot fordi det i en fase, hvor dens fremtid bliver afgjort, selvfølgelig er afgørende for Danmark at være fuldt og helt med, men også fordi vi, hvis vi står uden for Vestunionen, også i længden vil tabe indflydelse i NATO.

Så hr. Jørgen Estrup kunne altså ved at læse rapporten helt færdig have nået den stik modsatte konklusion, for SNU-rapporten efterlader ingen tvivl om, at det eneste rigtige vil være, at Danmark bliver fuldt og helt medlem af Vestunionen.

(Kort bemærkning).

Annette Just (FP):

Jeg vil gerne starte med at takke hr. Erhard Jakobsen for den glimrende måde han udtrykte spørgsmålet: Hvor går vi hen i Vestunionen, og hvad er det egentlig, der sker? For jeg er fuldstændig enig med hr. Erhard Jakobsen i, at det er meget, meget tvivlsomt, om Vestunionen overhovedet bliver berørt under den regeringskonference, som vi taler om, i 1996.

Når jeg har prøvet på at provokere regeringen og Socialdemokratiet i særdeleshed til at komme med et ordentligt og reelt svar på, hvad Socialdemokratiet vil, er det såmænd, fordi den socialdemokratiske ordfører, hr. Torben Lund, sagde, at der var fire ting, der havde betydning for Socialdemokratiet i den regeringskonference. Det var miljø, forbrugernes sundhed – det har vi allerede i EU – det var lønmodtagernes rettigheder – dem har vi allerede i EU – det var åbenhed og demokrati – det har vi allerede i EU – derfor min påstand, at det i hvert fald er noget sludder, når Socialdemokratiet siger, at det er noget, vi skal diskutere.

Men så kom hr. Torben Lund ind på noget: Danmarks forbehold skal fastholdes. Og han brugte som eneste argument Vestunionen, men sagde så, at det kunne være, hvis det nu bare blev sådan noget fredsbevarende, humanitært sludder, at Socialdemokratiet ville gå ind for det.

Min påstand er, at jeg overhovedet ikke tror, den kommer med på regeringskonferencen, og

derfor er vi med til at forpludre hele diskussionen. Derfor var mit spørgsmål også helt klart og direkte: Vil Venstre nu gå så langt, at de anerkender, at Vestunionen ikke skal være en del af EU? Det vil jeg og Fremskridtspartiet være utrolig glade for, for så tror jeg nemlig, at vi nærmer os en forståelse af, hvad det er, vi mener, når vi taler om Vestunionen: Så er det NATO's europæiske søjle. Derved giver vi også mulighed for at kunne støtte amerikanerne, når de siger, at vi skal have udvidet NATO og Vestunionen med de øst- og centraleuropæiske lande og helst også med de baltiske lande samtidig.

Så må jeg lige sige til sidst til hr. Jørgen Estrup, at denne idé med, at der ikke er nogen trussel for Europas sikkerhed, tror jeg han skal længere ud på landet med. Så længe vi har så stor urolighed, så store etniske problemer, så længe vi har Tjetjenien og Balkan liggende og brage mod hinanden, så er der vist ikke rigtig nogen, der tror på den radikale indstilling.

Anden næstformand (Henning Grove):

Da der har været så mange indlæg imod Venstres oplæg, får hr. Uffe Ellemann-Jensen en kort bemærkning til afslutning, og så går vi videre i ordførerrækken.

(Kort bemærkning).

Uffe Ellemann-Jensen (V):

Tak, formand. Jeg har bedt om ordet, fordi en række af de indlæg, der har været som reaktion på Venstres ordførers indlæg, egentlig er dybt bekymrende, for det burde ikke være et emne, der kunne skabe den store strid os imellem i dette Folketing, og vi bør se med dyb, dyb alvor på den sikkerhedspolitiske situation i Europa i dag.

Det er rigtigt, som flere har peget på det, at der er en ny situation, at gamle trusler er forsvundet, men vi er nødt til at forholde os til, at nye trusler er dukket op. Det er ikke mere end et par år siden, at Konferencen for Sikkerhed og Samarbejde i Europa foretog en opregning af potentielle konfliktområder alene i det tidligere Sovjetunionen – 26 nåede de frem til; et par af de steder er der allerede brudt krig ud.

Det er en ny type trussel, vi står over for. Ikke den direkte, ikke den overvældende trussel, som vi har kendt den tidligere, men en trussel om noget, der kan true sikkerhed og stabilitet i det Europa, som ellers pludselig rummer muligheden for at blive et helt, et frit, et samarbejds- og det er i denne situation, at vi på